

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ

ΣΚΟΤΩΣΕ ΣΑΝ
ΤΟΝ ΣΤΙΒΕΝ ΚΙΝΓΚ

Αστυνομικό μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ

Δημήτρης Μαμαλούκας: *Σκότωσε σαν τον Στίβεν Κινγκ*

ISBN 978-960-04-5371-3

Επιμέλεια-Διόρθωση: Ρήγας Καραλής
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Δημήτρης Μαμαλούκας, 2023*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2023*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Στη γυναίκα μου Αναστασία
και στα παιδιά μου Μάουρα και Άγγελο.
Γιατί είναι τα πάντα.*

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ρέιμοντ-Ρέι-Στέμπινς, εισοδηματίας, συλλέκτης βιβλίων
Κινγκ

Μπράιαν Ρασκ, οδηγός λιμουζίνας, συλλέκτης βιβλίων Κινγκ
Ίαν Κόννορ, ή «Νταρνέλ», μουσικός παραγωγός, συλλέκτης
βιβλίων και σπανιοτήτων Κινγκ

Τζέικ Ρόμπερτς, ή «Λίλαντ Γκοντ», ιδιοκτήτης παλαιοβιβλι-
οπωλείου και συλλέκτης βιβλίων Κινγκ

Κριστίν Άσλεϊ, άνεργη κοπέλα

Σταρκ, άνθρωπος του υποκόσμου

Λέο Α. Καρέλι, ή «Λέμκε», μεγαλοεργολάβος κηδειών

Μαντλίν Στάινερ Καρέλι, σύζυγος του Λέο

Τζον Σούτερ, παλιός φίλος του Κινγκ

Χάρολντ Μάνχαϊμ, παλιός φίλος του Τζον Σούτερ

«Ρόλαντ», μυστηριώδης συλλέκτης βιβλίων Κινγκ

Λόγκαν ΜακΛόμοντ, ή «Γκρέντι», Σκωτσέζος επιστάτης σε
κάστρο

Τελευταίος αλλά όχι λιγότερο σημαντικός

Στίβεν Κινγκ, ή «Βασιλιάς», διάσημος Αμερικανός συγγρα-
φέας, μελλοντικό βραβείο Νόμπελ λογοτεχνίας

*Και μερικοί άλλοι που, ως γνωστόν, επηρεάζουν λίγο έως
πολύ την ιστορία...*

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Οι ρυθμιστές

0 0 0 3 3 0

Σταρκ Ι

Μπόλντερ, Κολοράντο, Οκτώβριος 2019

Ο Σταρκ οδηγούσε ένα γκρίζο τζιπ Grand Cherokee και ακολουθούσε την καφέ Cadillac XTS του Ντουέιν Κάσνερ, που μόλις την προηγούμενη μέρα είχε γιορτάσει τα εβδομηκοστά του γενέθλια.

Η νύχτα μόλις είχε πέσει και τα φώτα των αυτοκινήτων ήταν αναμμένα. Όταν τους έπιασε ένα κόκκινο φανάρι ο Σταρκ σταμάτησε ακριβώς πίσω από τον Κάσνερ. Δεν ανησύχησε. Η καρδιά του δεν χτύπησε ούτε έναν παλμό παραπάνω. Περίμενε υπομονετικά να βγουν στα περίχωρα της πόλης.

Λίγα χιλιόμετρα παρακάτω, όπου ο δρόμος ήταν έρημος, ο Σταρκ πάτησε απότομα γκάζι και το τζιπ του χτύπησε με δύναμη το πίσω μέρος της Cadillac. Ο Κάσνερ, φανερά αιφνιδιασμένος, έκανε έναν ελιγμό και σταμάτησε στη δεξιά άκρη του δρόμου πατώντας απότομα φρένο. Ο Σταρκ ακινητοποίησε ήρεμα το όχημά του δέκα μέτρα πιο πίσω. Κοίταξε αριστερά δεξιά, τσέκαρε τους καθρέφτες. Κανείς.

Ο Κάσνερ βγήκε σβέλτα από το αυτοκίνητο. Σήκωσε τα χέρια νευριασμένος.

«Είσαι τρελός;» φώναξε. «Δεν βλέπεις μπροστά σου;»

Ο Σταρκ κατέβασε το τζάμι του παραθύρου του. Ένας παγωμένος άνεμος δρόσισε το μάγουλό του.

«Συγγνώμη», φώναξε δυνατά χωρίς να βγάλει το κεφάλι του από το παράθυρο.

Ο Κάσνερ έσκυψε πίσω απ' την Cadillac του για να δει καλύτερα τη ζημιά. Δίπλωσε με κόπο τα γόνατά του βρίζοντας μέσα από τα δόντια του. Η Cadillac ήθελε επισκευή, ένα φανάρι είχε σπάσει και το πορτμπαγκάζ δεν έκλεινε.

Ξαφνικά άκουσε πίσω του το βουητό του κινητήρα του τζίπ. Πρόλαβε να γυρίσει το κεφάλι κι οι προβολείς τον τύφλωσαν.

Ο Σταρκ έπεσε πάνω του και τον τσάκισε ανάμεσα στα δύο αυτοκίνητα. Όχι με μεγάλη ταχύτητα όμως. Ο Κάσνερ είχε προλάβει να σηκωθεί όρθιος όπως είχε προβλέψει ο Σταρκ ότι θα έκανε.

Ο προφυλακτήρας κι η μάσκα του τζίπ συνέθλιψαν τον αριστερό γοφό και τη λεκάνη του Κάσνερ, στριμώχνοντάς τον πάνω στο δικό του αυτοκίνητο. Πήγε να μιλήσει, αλλά η αναπνοή του δεν βγήκε. Και τότε το τζίπ έκανε απότομα πίσω κι εκείνος προσπάθησε να σταθεί στα πόδια του. Δεν τα κατάφερε κι έπεσε κάτω πλημμυρισμένος από τον πόνο.

Ο Σταρκ, χωρίς να χάσει καιρό, έκανε αναστροφή και απομακρύνθηκε. Οδηγήσε για άλλα πέντε χιλιόμετρα κι εγκατέλειψε σ' έναν έρημο δρόμο το τζίπ που είχε κλέψει από το πάρκινγκ του αεροδρομίου. Κατεβαίνοντας, φόρεσε το κασκέτο και το κασκόλ του και, αφού περπάτησε λίγο, μπήκε στο δικό του αυτοκίνητο.

Όταν πια είχε περάσει τα σύνορα της Πολιτείας, τηλεφώνησε στο αφεντικό του λέγοντας ότι η υπόθεση ήταν εντάξει. Εκείνος του είπε ότι η επόμενη δουλειά τον περίμενε. Και τα λεφτά του το ίδιο. Ο Σταρκ τον ευχαρίστησε και χαμογέλασε από μέσα του. Διότι το αφεντικό του, ο Μεγάλος, δεν τσιγκουνευόταν. Το αντίθετο.

0 0 0 3 2 0

Ονειροπαγίδα

Σκάρντιελ, Γουέστσεστερ, Νέα Υόρκη, Οκτώβριος 2019

Ένα μικρό φορτηγό έφτασε μπροστά από την πύλη της βίλας του Λέο Α. Καρέλι. Ο οδηγός και ο συνοδηγός έδωσαν τα στοιχεία τους στον φρουρό κι εκείνος πάτησε ένα κουμπί κι η αυτόματη σφυρήλατη πόρτα άνοιξε αργά.

Κάλυψαν τα τριακόσια μέτρα κήπου κι έφτασαν μπροστά στο επιβλητικό οίκημα. Τους υποδέχτηκε ένας υπηρέτης. Λίγο μετά εμφανίστηκε ο Λέο Καρέλι. Μέχρι να φτάσει οι δύο μεταφορείς περίμεναν υπομονετικά χωρίς να ανοίξουν την πίσω πόρτα του φορτηγού. Μόλις τον είδαν στάθηκαν προσοχή. Τον γνώριζαν.

«Καλημέρα σας, κύριε Καρέλι. Παράδοση για εσάς. Είκοσι κούτες», είπε ο ένας.

Ο Λέο κούνησε το κεφάλι καταφατικά. Εκείνοι άνοιξαν την πίσω πόρτα κι ετοιμάστηκαν να κατεβάσουν το φορτίο.

«Με προσοχή», είπε αυστηρά κι οι δυο υπάλληλοι κούνησαν το κεφάλι. Ήταν οι ίδιοι με πέρυσι και ήξεραν.

Δεν γνώριζαν τι κουβαλούσαν. Το είχαν πάρει από την αποθήκη τους. Ήξεραν ότι ήταν ασφαλισμένο για δύο εκατομμύρια δολάρια κι αυτό τους έκανε λίγο νευρικούς.

«Από μία ο καθένας», είπε ο Λέο με τη βραχνή φωνή του.

Κουβάλησαν τις κούτες μέχρι το βάθος ενός διαδρόμου και τις άφησαν έξω από μια θωρακισμένη πόρτα που άνοιγε με συνδυασμό. Ο Λέο μέτρησε προσεκτικά τα κιβώτια κι έπειτα συνόδευσε

τους μεταφορείς μέχρι το φορτηγάκι τους. Εκεί ακολουθήθηκε το αυστηρό πρωτόκολλο παραλαβής με υπογραφές σε δύο έντυπα.

«Σας περιμένω σε μια βδομάδα για την παραλαβή», είπε ο Λέο.

«Μάλιστα, κύριε», είπε ο οδηγός.

Όταν το φορτηγάκι έφυγε ο Λέο επέστρεψε στον διάδρομο. Άνοιξε τη θωρακισμένη πόρτα και κουβάλησε ο ίδιος τις κούτες στο δωμάτιο. Στη συνέχεια τις άνοιξε με τη μεγαλύτερη προσοχή και φόρεσε ένα ζευγάρι άσπρα προστατευτικά γάντια.

Οι κούτες ήταν γεμάτες βιβλία, όλα μέσα σε πλαστικό σελοφάν και άψογα συσκευασμένα, λες κι ήταν από κρύσταλλο κι υπήρχε περίπτωση να σπάσουν. Πίσω του βρισκόταν μια μεγάλη βιβλιοθήκη αντίκα. Ήταν εντελώς άδεια.

Ο Λέο έβαλε τα βιβλία στα ράφια χωρίς να βιάζεται κι όταν τελείωσε κάθισε σε μια πολυθρόνα και τα κοίταξε για τρία λεπτά. Έπειτα βγήκε και κλείδωσε το δωμάτιο.

Αμέσως μετά έστειλε ένα Sms.

Παρελήφθησαν και τοποθετήθηκαν. Ευχαριστώ.

Όλα ήταν έτοιμα για την καθιερωμένη δεξίωση που θα παρέθετε σε λίγες μέρες. Ντύθηκε κι ετοιμάστηκε να πάει στη δουλειά. Ευτυχώς οι άνθρωποι συνέχιζαν να πεθαίνουν, σκέφτηκε και χαμογέλασε. Αν μπορούσες να θεωρήσεις χαμόγελο αυτή την γκριμάτσα που σχηματίστηκε στο οστεώδες πρόσωπό του.

Ρέιμοντ Στέμπινς

Σόχο, Νέα Υόρκη, Σάββατο 2 Νοεμβρίου 2019

15.45

Το 1987, όταν ήμουν δεκαεφτά ετών, διάβασα τη *Μακροιά πορεία*. Ήταν το βιβλίο που μου άλλαξε τη ζωή. Ήταν κάτι σαν σοκ, σαν χτύπημα από ηλεκτρικό ρεύμα. Το διάβασα σε μια νύχτα, μένοντας εντελώς άπνους. Ήμουν τότε αθλητής κι έτρεχα μεσαίες αποστάσεις με την ομάδα του σχολείου μου. Την επόμενη μέρα θέλησα να μάθω τα πάντα για τον άνθρωπο που είχε γράψει αυτό το βιβλίο που περιέγραφε έναν αγώνα βαδίσματος. Έναν θανατηφόρο αγώνα στον οποίο ξεκινούσαν εκατό και μόνο ένας θα κέρδιζε και θα έμενε ζωντανός, αυτός που δεν θα σταματούσε να βαδίζει. Όλοι οι άλλοι θα εκτελούνταν επιτόπου. Στο εξώφυλλο του βιβλίου έγραφε Ρίτσαρντ Μπάκμαν, αλλά δύο χρόνια νωρίτερα είχε αποκαλυφθεί ότι ήταν ο Στίβεν Κινγκ.

Δεν ήταν απλώς ότι το βιβλίο είχε μιλήσει κατευθείαν στην ψυχή μου, αλλά θυμάμαι πως τότε πίστεψα ακράδαντα ότι ήταν γραμμένο ειδικά για μένα. Ίσως και να ήταν, μ' έναν τρόπο ενάντια σε κάθε λογική, μ' έναν υπερβατικό τρόπο, παρόμοιο μ' αυτόν που συχνά χρησιμοποιεί, τόσο φυσικά, ο ίδιος ο Κινγκ στις ιστορίες του.

Πώς; Μα με το γεγονός ότι ο κεντρικός ήρωας έχει το μικρό μου όνομα, Ρέι, κι ένας από τους κυριότερους αντιπάλους του (στον μεγάλο αγώνα ζωής και θανάτου που συμμετέχουν) έχει το

επώνυμό μου, Στέμπινς. Σύμπτωση; Ναι, βέβαια, αλλά από αυτές τις συμπτώσεις που δεν μπορείς να παραβλέψεις, ειδικά αν πρόκειται για το δικό σου όνομα και το δικό σου επώνυμο.

Έτσι κόλλησα με τον Κινγκ, τον Βασιλιά όπως τον λένε πολλοί. Αναζήτησα και διάβασα όλα του τα βιβλία, πήγα σε κάποιες παρουσιάσεις του, του έσφιξα το χέρι, πήρα μερικά βιβλία υπογεγραμμένα, του ανέφερα το όνομά μου κι εκείνος γέλασε. «Φαίνεται ότι αυτό το βιβλίο είναι γραμμένο ειδικά για σένα, φίλε μου», απάντησε, ενώ δίπλα του η γυναίκα του, αυτή η αυστηρή κριτής του, παρέμενε σοβαρή και αγέλαστη.

Μεγάλωσα σε μια ήσυχη οικογένεια και σε μια εξίσου ήσυχη πόλη. Ο πατέρας μου είχε μια ανθηρή επιχείρηση με εμπόριο ξυλείας στα βόρεια της Πολιτείας της Νέας Υόρκης, στο Μπούνβιλ, μια μικρή πόλη που αν βρισκόταν στο Μείν θα αποτελούσε άλλο ένα σκηνικό για κάποιο βιβλίο του Κινγκ. Οι δουλειές του μπαμπά πήγαιναν πάντα καλά, και τώρα που έχει αναλάβει ο αδερφός μου πηγαίνουν ακόμα καλύτερα. Εκείνος ήταν πάντα το πρακτικό μυαλό κι εγώ το θεωρητικό. Εγώ πήγα στο κολλέγιο κι εκείνος ανέλαβε την οικογενειακή μας επιχείρηση.

Κάποια στιγμή προσπάθησα να γράψω κι εγώ, μα χωρίς επιτυχία. Ευτυχώς συνειδητοποίησα γρήγορα πως δεν είχα το κοκαλάκι της νυχτερίδας. Τέλειωσα το κολλέγιο μα δεν δίδαξα ποτέ μου, το μερίδιό μου από την οικογενειακή επιχείρηση μου έφτανε και μου περίσσευε για να ζήσω. Ούτε παντρεύτηκα μέχρι τώρα, όχι ότι δεν είχα κατακτήσεις και περιπέτειες, αντιθέτως. Ομολογουμένως είμαι ακόμα και τώρα, ένα βήμα πριν τα πενήντα και με γκρίζους κροτάφους, κάτι παραπάνω από καλοστεκούμενος.

Κι όσο η ζωή μου προχωρούσε, ο Κινγκ συνέχιζε να γράφει βιβλία. Και βαδίζαμε παράλληλα. Στην αρχή με περνούσε, έγραφε πιο γρήγορα απ' όσο διάβαζα εγώ (κι αυτή είναι άλλη μια δική του έκφραση), αλλά μετά τον πέρασα εγώ. Έγινα φανατικός του

αναγνώστης. Διάβασα τα πάντα, ό,τι είχε γράψει, και περίμενα, περιμένω ακόμα, με λαχτάρα κάθε καινούργιο του βιβλίο.

Δεν μπορείς εύκολα να εξηγήσεις σε κάποιον τους λόγους, αλλά κυρίως το πόσο σου αρέσουν τα βιβλία του Βασιλιά. Είναι η μαγεία του Κινγκ.

Η μανία με τον Κινγκ.

Είναι τα θέματά του, η γραφή του, ο τρόπος που ζωντανεύει τους εφιάλτες ή τα όνειρα του καθενός, η μοναδική του μαεστρία να μιλάει στην καρδιά του κάθε ανθρώπου στη γη ξεχωριστά. Η σχεδόν ανατριχιαστική αίσθηση που συναντάς σε κάθε του βιβλίο, αυτό που νομίζεις ότι ζεις μαζί με τους ήρωές του, ταυτίζεσαι μαζί τους, λες και τους γνωρίζεις χρόνια, λες και σε γνωρίζουν κι εκείνοι.

Κι έπειτα είναι οι αναρίθμητες καθηλωτικές σκηνές των βιβλίων του. Οι σκηνές τρόμου που σου παγώνουν το αίμα, οι αριστοτεχνικοί διάλογοι και μονόλογοι, όπως και πολλά διηγήματα ή νουβέλες που σε σημαδεύουν για πάντα, όπως *Η Κάντιλακ του Ντόλαν*.

Έτσι, δεν χρειάζεται να ανταλλάξεις ούτε κουβέντα με κάποιον άλλο φανατικό του αναγνώστη. Αρκεί ένα βλέμμα, ή αρκεί να τον δεις να περπατάει κουβαλώντας στο χέρι το ογκώδες *Κοράκι*, γεμάτο χαρτάκια σημειώσεων να περισσεύουν απ' τις σελίδες. Ή αρκεί να είστε δίπλα δίπλα σε μια ουρά για μια υπογραφή του Βασιλιά. Βλέπεις, η προσμονή για την ανεκτίμητη στιγμή της υπογραφής και της αφιέρωσης έχει μια μοναδική λάμψη, καθρεφτίζεται σαν λαμπρός πρωινός ήλιος στο πρόσωπο όλων.

Έτσι, ήταν για μένα θέμα χρόνου να ξυπνήσει μέσα μου το μικρόβιο της συλλογής και από φανατικός αναγνώστης Κινγκ να γίνω και φανατικός συλλέκτης βιβλίων Κινγκ. Ήταν απολύτως φυσικό και αναμενόμενο αφού το μικρόβιο της συλλογής, η αρρώστια του συλλέκτη, υπήρχε πάντα ριζωμένο μέσα μου.

Πολλά παιδιά μαζεύουν χαρτάκια με παίχτες του μπέιζμπολ. Άλλα μαζεύουν στρατιωτάκια, κούκλες, αυτοκινητάκια, κόμικς. Μερικά δεν πετούν τίποτα. Κρατούν το κουτί, ακόμα και την απόδειξη αγοράς ενός αγαπημένου παιχνιδιού τους. Τα ίδια παιδιά κλαίνε όταν η μητέρα τους αδειάζει το γκαράζ ή το πατάρι για να ξεφορτωθεί τη σαβούρα. Για αρκετά παιδιά αυτή η σαβούρα είναι η παιδική τους ηλικία, η νιότη τους. Και τους συνοδεύει για μια ζωή.

Όλα αυτά τα παιδιά, όσα χρόνια κι αν περάσουν, έχουν μέσα τους τη μανία της συλλογής. Ένα τέτοιο παιδί ήμουν κι εγώ και έτσι ήταν θέμα χρόνου να ξεκινήσω να συλλέγω βιβλία Στίβεν Κινγκ. Κι όσα πιο πολλά αποκτούσα και γέμιζαν τα ράφια τόσο αυξανόταν κι η επιθυμία μου για ακόμα περισσότερα.

Ξεκίνησα με τις πρώτες εκδόσεις κι ευτυχώς πρόλαβα και τις απέκτησα πριν γίνουν απλησίαστες. Εκείνες των πρώτων του βιβλίων ήταν οι πιο ακριβές, αλλά και οι πιο γοητευτικές. Όπως η πρώτη έκδοση της *Οργής*, πάλι με το ψευδώνυμο Μπάκμαν, την οποία έχω με μια θερμή αφιέρωση του συγγραφέα.

Φυσικά ό,τι καινούργιο κυκλοφορούσε το αγόραζα αμέσως ή έκανα μια προεγγραφή για την πρώτη έκδοση, αφού δεν υπήρχε κλαμπ ή σύλλογος φίλων Κινγκ που να μην ήμουν γραμμένος.

Κι έπειτα η τρέλα της συλλογής έφτασε σε βιβλία που προορίζονται για λίγους: στις εκδόσεις περιορισμένου αριθμού αντιτύπων. Από ακριβές εκδόσεις των χιλίων αντιτύπων σε όλο και μικρότερα νούμερα, για έναν κύκλο συλλεκτών όλο και πιο περιορισμένο. Πολυτελέστατες εκδόσεις, με εικονογράφιση διάσημων καλλιτεχνών ή χωρίς, με την υπογραφή του Κινγκ ή χωρίς, που εξαντλούνταν εν ριπή οφθαλμού. Βιβλία που δεν μπορούσες να τους αντισταθείς και θα έκανες τα πάντα για να τα αποκτήσεις, εκδόσεις για τις οποίες συχνά οι συλλέκτες τσακώνονταν και χαλούσαν φιλίες μιας ζωής, αν κι εγώ με τον κολλητό μου,

τον Μπράιαν, επίσης φανατικό συλλέκτη Κινγκ, δεν τσακώθηκα ποτέ.

Τα πρώτα χρόνια που αφιερώθηκα σ' αυτόν τον τομέα είχα αποκτήσει ό,τι είχε κυκλοφορήσει, αλλά σιγά σιγά, καθώς η φήμη του Κινγκ ξεπερνούσε κάθε προσδοκία, οι νέες εκδόσεις και οι ανατυπώσεις των βιβλίων του πολλαπλασιάστηκαν. Έτσι, ήταν αδύνατον να αποκτήσεις όλες τις εκδόσεις των είκοσι πέντε ή δεκαεννιά αντιτύπων, θα έπρεπε να ήσουν δισεκατομμυριούχος και κυρίως να βρεις τον συλλέκτη που θα ήθελε να αποχωριστεί ένα τόσο σπάνιο βιβλίο. Είχα ξοδέψει μια περιουσία και κάθε μέρα ανακάλυπτα σπάνιες εκδόσεις που αδυνατούσα να αγοράσω.

Όμως αυτό το γεγονός δεν με είχε σταματήσει να συνεχίζω το αδιάκοπο κυνήγι κάποιου σπάνιου βιβλίου ή κάποιας σπανιότητας για τον αγαπημένο μου συγγραφέα. Τα τελευταία χρόνια σύχναζα στο παλαιοβιβλιοπωλείο του φίλου μου Τζέικ Ρόμπερτς, κι είχα επαφή με αρκετούς συλλέκτες.

Ταυτόχρονα είχα βάλει στις εφημερίδες αυτή την αγγελία:

Αγοράζω βιβλία και σπανιότητες
Στίβεν Κινγκ
Πληρώνω καλά
Πληρώνω μετρητοίς
Ρέι

Κι από κάτω γράφει το νούμερο ενός κινητού μου που το έχω μόνο γι' αυτές τις συναλλαγές. Μπορεί με την πρώτη ματιά η αγγελία να φαίνεται φτηνή ή λαϊκή, αλλά δουλεύει μια χαρά. Ο κόσμος θέλει απλά και κατανοητά μηνύματα. Και κάποιες λέξεις που να τον καθησυχάζουν και να τον χαροποιούν. Το «μετρητοίς» είναι μία από αυτές.

Έχω βρει πολλά σπάνια βιβλία έτσι, κι αρκετά υπογεγραμμένα αντίτυπα ή φωτογραφίες του Κινγκ, τραβηγμένες συνήθως σε κάποια παρουσίαση. Πολλές φορές προσπάθησαν να με ξεγελάσουν με ψεύτικες αφιερώσεις και υπογραφές, μερικές οφείλω να πω ήταν πολύ καλογραμμένες, ή ακόμα και με πλαστά βιβλία. Όμως έναν άνθρωπο που έχει αφιερώσει χιλιάδες ώρες εργασίας πάνω στη ζωή, στα βιβλία και στη βιβλιογραφία του Στίβεν Κινγκ, δεν είναι εύκολο να τον ξεγελάσεις.

Συναντιόμουν με τους διάφορους πωλητές στο καθημερινό μου στέκι, το ιρλανδέζικο καφέ-μπαρ Η Κόκκινη Αλεπού, που βρισκόταν στο Σόχο, στο νότιο Μανχάταν, κοντά στο διαμέρισμά μου. Ήταν το ιδανικό μέρος, αφού είχε άνετα σεπαρέ τα οποία σου πρόσφεραν ησυχία και διακριτικότητα, ενώ ήταν ανοιχτό από νωρίς το πρωί μέχρι αργά το βράδυ. Ήταν επίσης το μέρος στο οποίο βρισκόμασταν κάθε Σάββατο στις τέσσερις το απόγευμα με την παρέα των κινγκικών φίλων μου, τον Μπράιαν, τον Νταρνέλ και τον Τζέικ.

Απόψε είχα ραντεβού με μια νεαρή κοπέλα, απ' όσο μπόρεσα να συμπεράνω από τη φωνή της. Όπως μου είχε πει από το τηλέφωνο, είχε στην κατοχή της κάτι σχετικό με τον Κινγκ. Κλείσαμε το ραντεβού κι όταν τη ρώτησα το όνομά της εκείνη είπε απλώς: «Κριστίν Άσλεϊ».

Μα φυσικά, *Κριστίν*, τι άλλο; Όπως το βιβλίο, σκέφτηκα και χαμογέλασα. Έριξα μια ματιά στο ατσάλινο Breguet type XX μου κι όταν σήκωσα το βλέμμα ξεχώρισα μια αδύνατη μαυρομάλλα κοπέλα να κοιτάζει εξεταστικά τον χώρο και τους θαμώνες. Στα χέρια της κρατούσε ένα αντίτυπο του *Σάλεμς Λοτ*.